

De spookboom

Pongo, een orang-oetan, heeft twee vrienden: Max, een dwerg-olifant en Anitra, een neushoornvogel. Samen trekken ze door het oerwoud op zoek naar voedsel.

Op een avond komen ze op een plek waar een vreemde geur hangt. Pongo knijpt zijn neus dicht. 'Getsie! Wat stinkt daar zo?!' Een gibbon op een hoge tak heeft hem gehoord. 'Jullie ruiken de spookboom,' zegt hij. Hij wijst naar een boom op een heuvel, vol bloemen en vruchten.

Het is inderdaad een spookboom, er vliegen zwarte spookjes om de takken. 'Brrr!' Pongo rilt ervan. 'De spookjes bewaken de vruchten,' legt de gibbon uit. 'Die stinken zo en ze zitten vol stekels.' 'Ik heb honger,' zegt Max. 'Maar zulke vruchten zou ik niet willen eten.' 'Goed zo!' zegt de gibbon. 'En als ik jullie was, zou ik morgenochtend zo vlug mogelijk vertrekken en nooit meer terugkomen.' 'Dat lijkt ons ook het beste,' knikt Pongo. 'Bedankt dat je ons hebt gewaarschuwd.' De gibbon grijnst. Dan verdwijnt hij tussen de bomen.

De vrienden gaan slapen. Maar hoe Pongo ook zijn best doet om fijn te dromen, het lukt hem niet. Hij droomt over spookbomen, spookjes en stekelige vruchten die stinken.

'Help!' klinkt het ineens.

Pongo schrikt er wakker van.

Vlak naast hem is een spookje verstrikt geraakt tussen de takken.

'Help me dan!' roept het spookje weer.

'Dat durf ik niet,' zegt Pongo. 'Je bent een spook.' 'Ik?' vraagt het spookje. Hij stopt met spartelen. 'Hoe kom je daarbij? Ik ben een vleermuis.'

Nu begrijpt Pongo er niets meer van.

'Jij bent een spook.'

Dat heeft de gibbon ons zelf verteld. Jij bewaakt de stinkvruchten, samen met wel duizend andere spookjes.'

Heel even kijkt de vleermuis verbaasd. Dan begint hij te lachen.

'Die slimme gibbon!' giechelt hij.

'Die stinkvruchten zijn doerianvruchten en de boom is een doerianboom.

Wij vleermuizen wonen erin, want we drinken het sap van de bloemen.'

'Het is dus geen spookboom?' vraagt Pongo. 'Welnee!' roept de vleermuis.

'En de vruchten stinken wel, maar ze smaken verrukkelijk. Tenminste, als je een gibbon bent. Jij vindt ze vast ook heerlijk. Die lelijke gibbon

wil gewoon niet delen!'

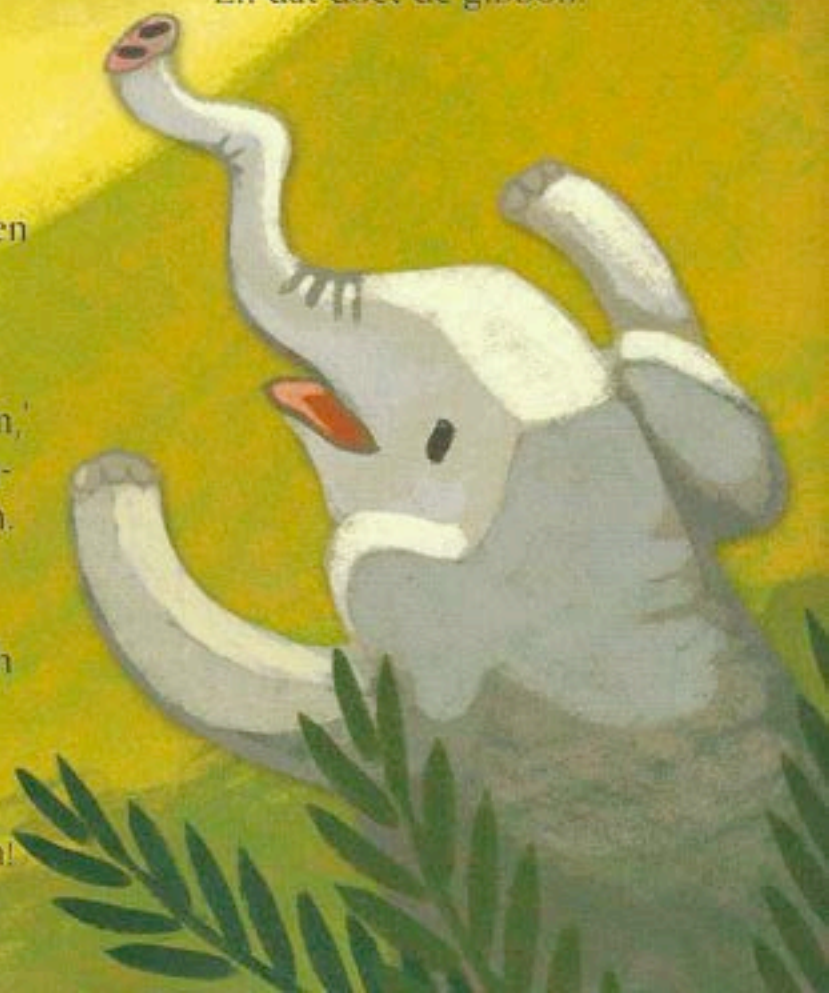

Voorzichtig maakt Pongo de vleermuis los. 'Dank je wel,' zegt de vleermuis en hij maakt een sierlijke buiging. 'Weet je wat? Maak je vrienden wakker. Ik heb een plan. Daarmee leren we de gibbon een lesje dat hij nooit meer vergeet.' De volgende ochtend wordt de gibbon wakker. Hij gaapt en rekt zich uit. 'Hmm,' denkt hij. 'Eens even kijken of die orang-oetan en zijn vrienden opgehoepeld zijn. En daarna naar de doerianboom om te ontbijten.' Dan ziet hij een van de vrienden op zich afkomen. Het is Max, de dwerg-olifant. 'Beste gibbon!' roept hij. 'Er is ons net iets verschrikkelijks overkomen! Er kwam een monster uit de spookboom! Mijn vrienden zijn voor hem weg-

gevlucht. Alleen ik ben gebleven om jou te waarschuwen.' De gibbon is even stil. Dan schudt hij zijn hoofd. 'Ik heb daar nog nooit een monster gezien. Dat kan helemaal niet.'

'Ga dan zelf kijken!' roept Max.
En dat doet de gibbon.

'Wraaauw!' hoort hij opeens! Vanachter de boom stapt een monster tevoorschijn. Het is groot en bruin en het stampt naar hem toe.

'Ik ben het monster van de doerianboom!' schreeuwt het. 'En ik eet je op! Wraaauw!' Daar schrikt de gibbon van. Wat de gibbon niet ziet, is dat Pongo, Anitra en de vleermuis doen of ze samen een monster zijn.

Hij vlucht het oerwoud in en komt niet meer terug. Nu kunnen de vrienden eindelijk rustig gaan eten. De doerianvruchten die dan wel stinken, smaken inderdaad overheerlijk!

Wraaauw!

